

УДК 342.924

Вадим Віталійович МАЛЬЦЕВ,

слухач магістратури групи Ф1-101м ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу**факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.*

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА – НОВОЇ ГАЛУЗІ ПРАВА І НАУКИ

В умовах демократизації публічних відносин і децентралізації державної влади в Україні ефективність реформування вітчизняної адміністративної сфери залежить не тільки від установлення та закріплення чіткої системи адміністративних норм, а й від зміни ставлення до процесуальних аспектів функціонування органів публічної адміністрації. Вирішення цього завдання актуалізує проблему оновлення теоретико-методологічної бази адміністративно-правової науки на новому етапі розвитку сучасної науки і практики. Насамперед це стосується потреби формування сучасного розуміння такого ключового поняття в сучасному адміністративному праві, як «адміністративний процес».

Поняття «адміністративний процес» вважається базовим у вітчизняному адміністративному праві. Проте сьогодні юридична наука все ще не має єдиного, уніфікованого підходу до визначення сутності цього поняття, яке сучасні дослідники переважно розглядають у широкому і вузькому розумінні.

У вузькому розумінні, зазначає В. П. Тимошук, адміністративний процес розглядається як діяльність із розгляду справ про адміністративні правопорушення та застосування заходів адміністративного примусу. У такому розумінні адміністративний процес має виключно правоохоронний зміст і тому найчастіше позначається як «адміністративно-юрисдикційний процес». Прихильники розуміння адміністративного процесу саме як юрисдикційної діяльності будь-яку іншу діяльність, урегульовану нормами права (М. Пискотін, Н. Саліщева, А. Самойленко та ін.), називають не процесами, а процедурами.

У широкому розумінні під поняттям «адміністративний процес», окрім зазначеного адміністративно-юрисдикційного процесу, розуміється також різного роду управлінська діяльність щодо розгляду і розв'язання конкретних справ, які виникають у сфері державного управління. Згідно з таким «управлінським» підходом (представниками якого є зокрема О. Бандурка, Д. Бахрах, Ю. Битяк, А. Коренєв, Г. Петров, М. Тищенко та ін.) адміністративний процес визначається як «позитивний адміністративний процес», що поширюється не тільки на юрисдикційну, а й на регулятивну діяльність адміністративних органів і розглядається як урегульований нормами адміністративно-процесуального права порядок розгляду індивідуально-визначених справ у сфері виконавчої діяльності органів державної влади, а у передбачених законодавством випадках – й іншими, уповноваженими на те органами. Таким чином, у найзагальнішому вигляді поняття «адміністративний процес» охоплює собою всю сукупність наявних адміністративних процедур.

На даний момент існує юрисдикційна, судова і управлінська концепція адміністративного процесу. Усі три зазначені концепції мають як свої переваги, так і недоліки, але ми вважаємо доцільним зупинитись саме на розгляді управлінської концепції адміністративного процесу.

Т. О. Гуржій указує, що у вітчизняній правовій теорії отримала найбільше визнання управлінська концепція адміністративного процесу. Її прибічники наполягають на тому, що адміністративний процес не повинен і не може обмежуватись роллю організаційно-правового «регулятора» юридичних конфліктів. На їх думку, подібне розуміння адміністративного процесу не відображає всієї повноти цього явища. Стверджується, що особлива, процесуальна форма є притаманною усій правозастосовній діяльності органів публічної влади, а не лише її окремим аспектам, які безпосередньо пов'язані із застосуванням заходів примусу. Таким чином, межі функціонування адміністративного процесу, крім власне юрисдикційної сфери, поширюються на все розмаїття управлінських (неконфліктних) справ. З огляду на свою специфіку, в юридичній літературі окреслений підхід отримав назву «широкого».

Ми повністю погоджуємось з автором, та вважаємо особливо важливим підкреслити неможливість обмеження адміністративного процесу роллю організаційно-правового «регулятора» юридичних конфліктів.

Представники даної наукової течії формулюють багато різних визначень поняття адміністративного процесу. Їх загальний сенс цілком можна звести до наступного положення: адміністративний процес – це діяльність суб'єктів державно-владних повноважень з приводу реалізації ними законодавчо встановленого порядку застосування кореспондуючих матеріальних норм права.

Таким чином, ми робимо висновок, що майбутнє адміністративно-процесуального права, як науки та галузі права, має формуватись саме на основі управлінської концепції, відповідно до якої регуляторний вплив вказаної юридичної галузі поширюється на усі види виконавчо-розпорядчої діяльності органів публічної влади.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.95

Валентин Сергійович МЕЛЬНИК,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу**факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.*

ОСОБЛИВОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ОСІБ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Так як Україна є правовою державою, то відповідно основним її завданням стоїть охорона прав і свобод своїх громадян. Особливу увагу потрібно приділити категорії неповнолітніх осіб віком від 16 до 18 років, серед яких останнім часом зросла кількість вчинення адміністративних правопорушень. Відповідно для цього було розроблено ряд заходів на попередження вчинення правопорушення саме цієї категорії осіб. Адже а адміністративна відповідальність відповідно